

νὰ ἴδῃ τὸν λόρδον Βρέντων; Θὰ τὸν κατεπράξινε τοῦλάχιστον καὶ θὰ τῷ παρείχε προσωρινὴν ἀνάπαυλαν; Θὰ ἀπήρχετο διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἔξοχὴν ἐπὶ ὀλίγας μόνον ὥρας»;

Ἡ κόμισσα συγκατετέθη· αἱ προπαρασκευαί ἐγένοντο καὶ ἡ κόμισσα τοῦ Ζάιν μετὰ τῆς κομίσσης δὲ—Καλμὲ μετ'ὀλίγον ἀπήρχοντο εἰς τὸ μέγαρον τριακονταδύω μίλια μακρὰν τοῦ Λονδίνου· Ὁ δὲ—Κλαυρὸν ἔμεινεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν τοῦ Λόρδου Ζάιν ὅπως περιμείνῃ παρ' αὐτῷ τὴν ἐπάνοδον τῶν κυριῶν μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας.

«Πῶς διήλθεν ὁ μυλόρδος σήμερον»; Ἠρώτησεν ἀνυπομόνως θεράποντά τινα ἡ λαίδυ Ζάιν.

«Ὡς συνήθως, μυλαίδυ», τῇ ἀπήντησεν. «Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν θεωρεῖ ἐκυτόν Πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας. Νομίζει ὅτι εἶνε ὁ Δαρείος, βασιλεὺς τῶν Περσῶν—καὶ ἀπὸ πρωίας συνάπτει μετὰ τῶν Ἑλλήνων πεισματώδη μάχην καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι εἰσέτι δὲν ἤλλαξε, διότι τὸν ἀκούω ζητοῦντα νέον ἵππον».

Ἡ λαίδυ Ζάιν ἠνέφεξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ υἱοῦ της, ἣτις ἦτο κεκλεισμένη ἔξωθεν ὅπως κωλυθῆ ἡ φυγὴ του· ἡ δὲ κόμισσα δὲ—Καλμὲ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν διάδρομον.

Ὅτε ὁ Λόρδος Βρέντων εἶδε τὴν μητέρα του, ταχέως ἐπετέλεσεν ἀπέλπιδα καὶ ἐπιτυχῆ ἔφοδον κατὰ τῆς πλευρᾶς τῶν ἑρῶν» καὶ τότε κατέστη, κατὰ φαντασίαν, αὐτὸς οὗτος ὁ Περσάρχης οὕτινος τὰ ὄστα εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ σαρκοράγου του πρὸ πολλῶν αἰώνων, καὶ παραδόξως πως (διότι ὁ λόρδος Βρέντων ἔσπερειτο ποιητικῆς ἰκανότητος), ἀπήγγειλεν ἐξ ὑπογυίου δωδεκάδα στίχων, πολὺ ὑπερτέρων τῶν ἐννέα δεκάτων ὄλων τῶν ἐρωτικῶν ἐμπνεύσεών, αἱ ὅποια δημοσιεύονται εἰς τὰς σελίδας τῶν περιοδικῶν καὶ ἀνθολογιῶν.

«Ἐφερον τὴν Ἀχύραν νὰ σὲ ἴδῃ», εἶπεν ἡ λαίδυ Ζάιν, ἐπωφελομένη τῆς τελευταίας φαντασιοπραξίας τοῦ φρενοβλαβοῦς υἱοῦ της.

«Τότε ἄς τὴν ἴδω· ποῦ εἶνε»; ἀνεφώνησεν.

«Περιμένει εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ